

Taščica.

Kako prijetno vam je po zimi, otročiči ljubi, v hiši pri gorkejši peči! A to še posebno takrat, kadar zunaj na debelo sneg pokrije hribe in doline ter ob cestah in potih naredi velike zaméte. Kadar je steklo na oknih po ves dan prepreženo z ledenimi cveticami ter vam, radovednejšem malim, brani skozi okno gledati na ulice ali na cesto. Dà, dà, takrat sedite radi v hiši pri gorkejši peči ter bi radi, da bi vam oče, mati, ali pa vaš dobri dedek kaj mičnega pripovedoval. Vam se godi pač dobro, ker imate dobre in skrbne roditelje, ki vedno pazijo nato, da vam ne izmanjka ne gorkote ne hrane. Ali ubozim ptičkom, tem se vse drugače godi, kadar zunaj hudobna zima divjá in razsaja, kakor bi hotela pokončati vse, kar je živega. Oj takrat se ptičkom res hudo godi, ker jim je vsa hrana pod milim nebom z debelo sneženo odejo pokrita; mraz je tresé, kajti majhen

kožušek pač ní dovolj gorák, da bi je branil hudega mraza, kadar vse škriplje, kadar mrzli sever brije in vije, kakor gladen volk po polji in ravninah. Tedáj jim je jedina otežba, da se umaknejo v vasi in mesta, ter dobijo tam od milosrčnih ljudij kako drobtinico

kruha, ali najdejo kako zrnce v slamnatih otépih, kjer ga ni našel mlatičev cepec. Oj otroci usmilité se takih ptičic, ako pridejo do vaše hiše!

Ker danes vaš dobri dedek ne utegne, da bi vam povedal kako mično povestico, dasi ga vže ves dan nadlegu-

jete, pomagati mu hočem jaz iz zadrege in vam povedati o ljubeznjivejši taščici, ki mi je mej vsemi pticami najljubša ptičica. Prikupila se mi je menda zato, ker sem jo imel vso zimo v hiši, ko sem bil še tak, kakeršni ste vi zdaj tam okolo gorkejši peči. Potresal sem jej vsak dan krušnih in mesnih drobtinic in bila sva si največja prijateljca v hiši. Oj dnevi moje mladosti! kje ste, ko sem tebi ljubeznjivejši taščici necega mrzlega jutra na stežaj odprl večna vrata in te pustil k sebi v gorko sobo! Tebe več davno ni, a vender mi nikoli ne izgineš iz mojih mladostnih spominov!

Poslušajte torej, naj vam povem mično povestico o ljubeznjivejši taščici.

V nekejši hudejši zimi prileti taščica na okno kmečke hiše, kakor bi hotela v gorko izbo. Kmetič odpre okno in taščica smukne v hišo. Tu pobira drobtinice, ki padajo s kmetove mize. Otroci imajo taščico zeló radi.

Zima mine in pride vesela pomlád. Kmetič odprè okno in taščica vzletí v bližnji gozdek. Tù si naredí gnezdice in veselo prepeva.

Zopet se vrne zima. A z njo se vrne tudi taščica k dobremu kmetu, in glej! ne pride sama, pripelje s sobój tudi samíco. Kmetičeva družina je ljubkih živalic zeló vesela. Ptičici ste prav domači in otroci rekó: „Ptička nas gledata, kakor bi nam hotela kaj povedati.“ — In oče odgovori: „Ako bi mogla govoriti, rekla bi vam: Prijazno zaupanje vzbuja zaupanje, in ljubezen vzbuja ljubezen.“

To je kratka povestica o mojej ljubljenci taščici in vselej sem vesel, kadar jo slišim.

Ivan T.

V samostanu.

Stoji na hólmu samostán,
Z vrtovi krog in krog obdán,
Redóvníkom je dom mirán.
Tik samostana cerkveica
Stoji lepo sezídana,
Na hriba rôb postavljena.
Oltarjev krasotí jo pet,
Pred njimi vže nad petsto let
Pobožno moli zbor unét.
Na koru poje dan na dan,
Odkar stoji ta samostan,
Zmir iste pesni zbor glasán.

Pristopi spet pred žrtvenik
V ornatu mašnem svečenik,
Resníe nebeških učeník.
Zapóje milo pater mlad,
Mej vsemi ta najmlajši brat,
Veselja poln in sladkih nad.
Na koru zádej bratov zbór
Opeva kot s sijonskih gôr
Jedini svoj nebeški vzor:
„V samóti le stannje mir,
Samóta je veselja vir,
Tù najde se v nebesa tir!“ —
Mladenič v cerkvi zad sloní,
Pretekle premišljuje dní,
Neznane dni bodočnosti.
Sovraštvó, laž, napùh, pobój,
Nezadovoljnóst, nepokój,
To stiska ves zemljanov rój.

In tu v samóti ljubljeni
Vso srečo in pokój dobí,
Kedór si najti je želí!
Duhovníku, ki na oltar
Položil je najlepši dar,
Z obličja séva sreče žar.
In mlad je še, pa je vesel,
Da samostán ga je objel
Mej štiri stene tesnih cel. —
Zamišljen vrača se domóv.
Mladenič ves prerójen, nov,
Ustopí pod domači krov.
In drugi dan poslušat gre
Spet čudotvorne glase te,
Ki so pretresli mu sreč.
Še glóblje v misli utopljen,
Kakor bi sanjal težek sén
Prestopi prostor štirih sten. —
Takó je hodil dan na dan
Mladenič v cerkev, v samostán
Poslušat bratov zbor glasán.

In zopet bratov zbor je pel,
Pred žrtvenikom pa vesel
Redovni habit ná-se vzél
Mladenič, ki je brez sadú
Iskal pokoja in mirú,
Naposled pa ga našel tú:
V samóti tihi, ljúbljeni,
V priprosti nizki célici,
Kjer zadovoljnóst zmir živí.

P. V. B.

